

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: X., narozený dne X.
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2025, č. j.: OAM-94/ZA-ZA11-P15-R2-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2025, č. j.: OAM-94/ZA-ZA11-P15-R2-2023, jímž mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě nejprve shrnul průběh správního řízení a obsah napadeného rozhodnutí, které považuje za nezákonné, neboť se podle jeho názoru nedostatečně a nepřiléhavě vypořádává s jím uplatněnou argumentací. Uvedl, že jako občan Ruské federace (dále jen „Rusko“) nesouhlasí s aktuální politickou reprezentací a rozhodl se přicestovat do České republiky (dále jen „ČR“), jelikož X., a proto je pro něj nepřijatelné podílet se na invazivních postupech Ruska. Ačkoli vzhledem ke svému věku neměl být přímo dotčen účinky vyhlášené mobilizace, pociťoval ohrožení, neboť si byl vědom odvodů osob své věkové skupiny. Tyto obavy se potvrdily v X., kdy obdržel předvolání k odvodové komisi.
3. Přestože žalovaný dospěl k závěru, že v letech 2023 a 2024 nedocházelo k mobilizaci nových vojáků na základě formálně vyhlášené mobilizace, považuje žalobce tuto argumentaci za nepřiléhavou na svou situaci, a to právě s ohledem na skutečnost, že byl předvolán k odvodové komisi. Žalobce navíc již v roce X. absolvoval povinnou vojenskou službu, což jej podle jeho názoru činí pro ruské ozbrojené síly nadále využitelným. Ačkoli je pravdivé, že ruská armáda zajišťuje přísun nových vojáků mimo jiné prostřednictvím smluvních kontraktů, nejedná se o jediný způsob doplňování stavů.
4. Již samotné riziko sankce za neuposlechnutí příkazu k odvodu představuje podle žalobce formu pronásledování z důvodu jeho politického postoje. S touto námitkou se žalovaný řádně nevypořádal, neboť posuzoval pouze žalobcovy obavy o zdraví a život, nikoli jeho primární důvod, jímž je nesouhlas s postupy Ruska.
5. Žalobce dále namítl nedostatky v podkladech rozhodnutí, které spatřuje v absenci informací o právní úpravě postihu protiválečné činnosti a smýšlení v Rusku. Napadené rozhodnutí je příliš obecné a nesplňuje judikатурní požadavky na odůvodnění správního rozhodnutí, čímž bylo zasaženo do žalobcova práva na spravedlivý proces.
6. Žalobce rovněž nesouhlasil s posouzením nevěrohodnosti svých tvrzení a vytkl žalovanému nedostatečnou snahu k ověření skutečností, které uváděl. Žalovaný neověřil existenci rizika vážné újmy, zejména nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení, včetně rizika vážné újmy ze strany soukromé osoby.
7. Žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný zrekapituloval skutkový stav věci a shrnul žalobní argumentaci. S žalobou nesouhlasil.
9. Uvedl, že při opětovném projednávání věci plně respektoval závazný právní názor městského soudu, který byl uveden v rozsudku ze dne 9. 12. 2024, č. j.: 16 Az 2/2024-21, jímž bylo zrušeno původní rozhodnutí žalovaného. Žalovaný doplnil skutkový stav o aktuální, tematicky cílené a zdrojově rozmanité informace, zejména ve vztahu k otázkám mobilizace, vojenské služby a návratů občanů Ruska. Na základě těchto informací znovu a komplexně posoudil individuální situaci žalobce ve vztahu k jím tvrzeným obavám.
10. Žalovaný za hlavní důvod žalobcovy žádosti považoval legalizaci pobytu, přičemž zdůraznil, že se nejedná o azylově relevantní důvod. Tvrzený nesouhlas s politickým systémem v Rusku není nijak konkretizován a nesvědčí o existenci politického přesvědčení,

které je spojeno s individuálním pronásledováním. Žalobce nebyl politicky aktivní a neúčastnil se opozičních aktivit.

11. Ze spisových podkladů vyplynulo, že mobilizační opatření nejsou aplikována plošně ani nahodile, samotná existence vojenské povinnosti nepředstavuje pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu.
12. Žalovaný poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se ozbrojeného konfliktu na Ukrajině ve vztahu k žádostem o mezinárodní ochranu příslušníků Ruska. Ta akcentuje nutnost existence individuálního rizika, které žalobce neprokázal.
13. V případě doplňkové ochrany je rovněž zapotřebí, aby obava z vážné újmy byla konkrétní, individualizovaná a podložená objektivně zjištěnými skutečnostmi. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobcem tvrzené obavy nedosahují potřebné intenzity.
14. Žalovaný měl za to, že napadené rozhodnutí obsahuje přehled skutkových zjištění, popis podkladů, z nichž vycházel, a jasnou přezkoumatelnou právní úvahu. Žalovaný uvedl své přesvědčení, že se vypořádal se všemi podstatnými žalobcovými tvrzeními, nedopustil se žádné nezákonnosti, žalobci nesvědčí důvody pro udělení mezinárodní ochrany v žádné z jejích forem, pročež navrhl soudu, aby žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

15. Ze správního spisu zjistil soud tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
16. Žalobce podal dne 28. 1. 2023 žádost o udělení mezinárodní ochrany (dále jen „žádost“). Při poskytnutí údajů dne 1. 2. 2023 sdělil, že je ruským státním příslušníkem, který X. a hovoří rusky. Uvedl, že nikdy nebyl politicky aktivní, myslí si však, že dnešní situace v Rusku je X. Provozování politické aktivity by bylo sebevražedné. X. Krátkodobě navštívil X. v rámci turistického pobytu. X. Povolení k pobytu v žádném členském státě EU neobdržel. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že je zdravý a každodenně užívá léky X., díky nimž se cítí dobře. Sdělil, že důvodem žádosti je neochota účastnit se války na Ukrajině. Ačkoliv v souladu se zákony Ruska nesmí být mobilizováni X., zákon se porušuje, a on je evidován na vojenské správě. Z toho důvodu se obává, že může být odveden do války, které se nechce účastnit. X. Druhým důvodem je nesouhlas s X. režimem Ruska. Není zde svoboda slova.
17. Dále je ve správním spisu založen protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 18. 5. 2023. Žalobce sdělil, že z Ruska vycestoval z důvodu, že X. Před vycestováním byl na vojenské správě. Tou dobou mu už bylo známo, že může bez zprávy z vojenské správy z Ruska nepouštějí. V rozporu s ruskými zákony jej odmítli vyřadit z vojenské evidence, přestože X. a odmítli mu vydat povolení k výjezdu. Tehdy pochopil, že jeho práva budou v případě potřeby porušena. Proto se rozhodl odjet z Ruska. X. Žalobce nemohl z Ruska vycestovat dříve, jelikož X. Dalším důvodem byla skutečnost, že se domníval, že se na něj mobilizace vyhlášena dne 21. 9. 2022 z důvodu věku nevztahuje. Byl však porušen zákon a i občané X. byli povoláváni. Na vojenské správě X. obdržel povolávací rozkaz, který se nepokusil s sebou vyvézt. Následně žalobce vysvětlil, že neobdržel povolávací rozkaz, ale jen předvolání. Dále zmínil, že existuje hodně případů, kdy jsou lidé zavoláni kvůli upřesnění údajů a pak už je z vojenské správy nepustí. Do ČR přijel z důvodu, že X. V Rusku nebyl politicky aktivní ani členem politické strany. Své negativní názory na ruský režim nešířil, protože na příkladu mnoha jiných lidí viděl, že by byl

neprodleně potrestán. Ve vlasti kvůli svým protirežimním názorům žádné problémy neměl, X. Žalobci v návratu do Ruska brání skutečnost, že zde vládne X. režim. Za druhé by chtěl zůstat v ČR. Po skončení války by chtěl žádat X. Žalobce si zároveň přál založit do správního spisu lékařské zprávy, které dokládají jeho zdravotní stav, včetně skutečnosti, že se léčí X.

18. Posléze vydal žalovaný první rozhodnutí ve věci ze dne 12. 12. 2023, č. j.: OAM-94/ZA-ZA11-P15-2023, kterým zamítl žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany; žalobce v průběhu řízení neuvedl žádné skutečnosti, na jejichž základě by mu bylo možné udělit politický azyl podle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu. Zároveň byl žalovaný přesvědčen o tom, že žalobce nepociťoval ve vlasti důvodnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný se domníval, že hlavním důvodem žalobcovy žádosti je legalizace pobytu na území ČR. Z podkladů zjistil, že vyhlášená mobilizace v Rusku byla již ukončena a žalobci tak nahodilý odvod nehrozí. Pouze zlomek odvedených mužů je povoláván do bojových operací, z nichž pouze zlomek zemře.
19. Městský soud rozsudkem ze dne 9. 12. 2024, č. j.: 16 Az 2/2024-21, rozhodnutí žalovaného zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Soud se ztotožnil se závěry žalovaného stran neexistence žalobcovy politického pronásledování. Dle soudu autoritářské a politické zřízení samo o sobě nestačí k udělení mezinárodní ochrany, je vždy potřeba zohlednit, jakým individuálním způsobem měl ruský režim na žalobce negativní vliv. Vzhledem k tomu, že žalobce nespécifikoval, jakému pronásledování nebo diskriminaci měl být vystaven ze strany nedemokratického ruského režimu, nepovažoval soud závěr žalovaného za nesprávný. Soud však vyhověl námitce žalobce, která se týkala pocitu přímého ohrožení z důvodu mobilizace. S poukázáním na judikaturní závěry Nejvyššího správního soudu upozornil, že není obecně známou skutečností, zda v Rusku nadále neprobíhá mobilizace např. ve skryté formě. Dle soudu navíc ve spisu absentovala komplexní zpráva či analýza týkající se faktického stavu mobilizace v Rusku. Žalovaným shromážděné podklady tak neprokázaly, že tvrzená újma odvedení žalobce do armády je vyloučena, tudíž žalovaný neprokal, že žalobci nehrozí tvrzená újma. Teprve pokud by žalobci nehrozilo odvedení k vojenské službě např. z důvodu věku, potom by byla jeho žádost účelová. Soud závěrem vyhodnotil tvrzení žalobce o doručení povolávacího rozkazu X. coby nepravdivé, jelikož žalobce během správního řízení uvedl, že se v Rusku sám dostavil na vojenskou správu, aby byl vyřazen z vojenské evidence z důvodu překročení věkové hranice. Z evidence vyřazen nebyl, místo toho byl předvolán na následující den kvůli doplnění údajů. Na výslovný dotaz žalovaného, zda mu byl doručen povolávací rozkaz k nástupu na vojenskou službu, odpověděl, že jej nedostal, jen předvolání na další den za účelem upřesnění osobních údajů, ke kterému se druhý den nedostavil. Žalobce tudíž sám popřel své žalobní tvrzení o vydání povolávacího rozkazu.
20. Žalovaný poté obstaral tyto zprávy o zemi původu: Informace OAMP – Ruská federace – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 15. 4. 2025; Informace OAMP – Ruská federace – Návraty občanů Ruské federace do vlasti ze dne 5. 3. 2025; Informace OAMP – Ruská federace – Základní vojenská služba ze dne 28. 1. 2025.
21. Seznámení s podklady pro rozhodnutí proběhlo dne 23. 9. 2025, žalobce ani jeho právní zástupce se k němu nedostavili.
22. Následně žalovaný vydal napadené rozhodnutí ze dne 16. 10. 2025.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

23. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“)], přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany a § 32 odst. 9 zákona o azylu.
24. Soud ve věci rozhodl bez jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s. a dospěl k závěru o nedůvodnosti podané žaloby.
25. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec*
- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo*
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
26. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
27. Žalobce namítal, že je napadené rozhodnutí nezákonné, protože se nedostatečně vypořádalo s uplatněnou argumentací. V závěru žaloby rovněž dovodil zásah do svého práva na spravedlivý proces z důvodu nevydání přezkoumatelného rozhodnutí. Soud se tak v rámci přezkumu zabýval nejdříve tímto aspektem a dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, jelikož se vyjadřuje ke všem tvrzeným důvodům žalobcovy žádosti a lze z něj seznat úvahy, kterými se žalovaný při vypořádání azylově relevantních skutečností řídil. Výrok rozhodnutí není v rozporu s odůvodněním. Odůvodnění poskytuje přezkoumatelný vhled do perspektivy žalovaného, kterou nahlížel na situaci žalobce v rámci posouzení žádosti. Podle ustálené judikatury je třeba za nepřezkoumatelné považovat takové rozhodnutí, z něhož vůbec není možné seznat, jakým způsobem správní orgán rozhodl, nebo které vykazuje takové rozpory mezi výrokem a odůvodněním, že není možné zjistit, jakými úvahami byl správní orgán veden. Nepřezkoumatelným je také rozhodnutí, z něhož není možné zjistit, jak se správní orgán vypořádal s námitkami účastníka řízení či z jakých důvodů je považoval za liché, mylné či vyvrácené, nebo takové rozhodnutí, které se opírá o v řízení nezjišťované nebo neprokázané skutečnosti. Těmito vadami napadené rozhodnutí netrpí.
28. Ve smyslu § 12 zákona o azylu by bylo nutné žalobci udělit mezinárodní ochranu ve formě azylu v případě, kdy by na základě zjištěného skutkového stavu bylo možné dovodit, že žalobci hrozí ze strany orgánů Ruska pronásledování z důvodu uplatňování politických práv a svobod. Tato otázka již byla zdejšími soudem v předchozím soudním řízení vypořádána. V průběhu navazujícího správního řízení nedošlo v tomto ohledu ke změně

skutkového stavu. Žalobce dodatečně ani v žalobě netvrdil žádné nové skutečnosti, pro které by mu z důvodu uplatňování politických práv a svobod hrozilo pronásledování. Soud tak v otázce politického pronásledování žalobce setrvává na svém názoru, který vyjádřil v rozsudku ze dne 9. 12. 2024, č. j.: 16 Az 2/2024-21.

29. Současně soud nepovažuje za důvodnou námitku, která žalovanému vytýká nedostatečné posouzení sankcí za protiválečné názory a smýšlení, jelikož z tvrzení žalobce je zřejmá zdrženlivost k těmto projevům v minulosti. Žalobce si dle svých slov pod hrozbou sankcí nikdy nedovolil otevřeně hovořit proti režimu. Z toho důvodu nebyl nikdy předmětem zájmu ruských státních složek. Žalobce rovněž netvrdil, že by tyto projevy prezentoval v průběhu svého pobytu v ČR či jiných členských státech Evropské unie. Je tak bezpředmětné zabývat se postihem politických oponentů či aktivistů, pokud se žalobce mezi tyto osoby neřadí. Nadto je důležité zmínit, že Informace OAMP ze dne 28. 1. 2025, která se věnuje situaci navrátilců, se v sekci 3 tohoto tématu dotýká: *„Podle oslovených zdrojů čelí zvýšenému zájmu/riziku spíše osoby a skupiny obecně označované jako veřejně známé (angl. high-profile; novináři, aktivisté, opozice apod.). Z posledních případů stíhaných a zatčených po návratu do země jsou uváděny případy Daniela Cholodného (odsouzen k 8 letům odnětí svobody), Vladimira Kara-Murzy (odsouzen k 25 letům odnětí svobody) nebo Alsy Kurmaševové. Poslední dva byli propuštěni v rámci výměny vězňů mezi RF a západními státy v srpnu 2024).“*
30. Klíčovým zůstává posouzení, zda by mohl být žalobce nasazen ve válce na Ukrajině na základě vyhlášené mobilizace či jiného neoficiálního způsobu odvodu.
31. Soud ve svém výše citovaném zrušujícím rozsudku vytkl žalovanému nedostatečné zmapování mobilizačních aktivit Ruska, zejména těch neoficiálních. Žalovaný neměl vycházet pouze z informace, že oficiální mobilizace byla již ukončena. V napadeném rozhodnutí nyní uvedl následující: *„Dle uvedené informace OAMP tzv. částečná mobilizace, která byla vyhlášena v září 2022, sice nebyla formálně ukončena, avšak ani v roce 2023 ani v roce 2024 nejsou zdokumentovány žádné případy nově mobilizovaných. Tato mobilizace se týkala výhradně osob (rezervistů) zařazených do tzv. rezerv. Postihy za neuposlechnutí povolávacího rozkazu během mobilizace nebyly v okamžiku vyhlášení tzv. částečné mobilizace v ruské legislativě vymezeny a neuposlechnutí této výzvy není v dosavadní úpravě považováno za trestný čin, přičemž sankce za neuposlechnutí povolávacího rozkazu během mobilizace, respektive vyhýbání se mobilizaci, jsou nyní upraveny pouze v zákoníku o správních přestupcích. Z citované informace dále vyplývá, že povolávací rozkaz během mobilizace musel být předáván osobně proti podpisu předvolávaného, v opačném případě nebyl považován za doručený...Finská imigrační služba ve své zprávě z roku 2023 k povolávacímu rozkazu k mobilizaci uváděla, že „z použitých zdrojů nevyplývá, že by se úřady aktivně snažily oslovit osoby, které nevyhoví výzvě vojenského komisariátu“. Dále pak finská zpráva na základě zdrojů konstatuje, že „Z veřejně dostupných zdrojů nejsou žádné informace o tom, že by se úřady v roce 2024 snažily stíhat osoby, které obdržely povolávací rozkaz k mobilizaci na podzim 2022, ale neuposlechly.“ V létě 2023 se v mediálním prostoru objevily informace o povolávacích rozkazech k mobilizaci a následnému předávání tzv. mobilizačního povolávacího rozkazu na vojenských komisariátech, přičemž dle této informace byly k vojenským knížkám přikládány příkazy k mobilizaci s informací, kam a v jakém časovém horizontu se má daná osoba v případě mobilizace dostavit, podle zdrojů se však tyto vztahovaly k aktualizaci údajů ve vojenské evidenci a vojenskými orgány byly zřejmě vydávány za účelem inventarizace rezerv a stanovení potřebného množství vojenské techniky. Z citované zprávy rovněž vyplývá, že v současné době, kdy fakticky neprobíhá mobilizace, je jedinou možností vstupu do ruské armády a případně účasti v bojích ve válce na Ukrajině podpis*

profesionální smlouvy, a to po absolvování minimálně měsíční vojenské služby a dosažení věku 18 let.“ Na základě těchto informací žalovaný uzavřel, že není dána přiměřená pravděpodobnost, že by žalobce byl v případě návratu do vlasti povolán k výkonu vojenské služby a nuceně odeslán účastnit se bojů na Ukrajině či jakýchkoliv jiných bojových operací mimo území Ruska.

32. K námitce žalobce se soud zabýval otázkou důvěryhodnosti podkladových informací, z nichž žalovaný vycházel. Bylo proto nutné posoudit, zda zprávy o zemi původu shromážděné žalovaným splňují judikaturní kritéria vymezená Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j.: 1 Azs 105/2008-81, podle nichž musí být informace „*v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů a (4) transparentní a dohledatelné.*“ Nejpodstatnějším podkladem v projednávané věci je Informace OAMP – Ruská federace – Základní vojenská služba ze dne 28. 1. 2025. Dokument se převážně zabývá postavením vojáků základní služby, možnostmi výkonu náhradní civilní služby a podmínkami uzavírání vojenských kontraktů. Oddíl 5 se věnuje otázkám mobilizace a následkům odmítnutí či nerespektování povolávacího rozkazu. Zpráva vychází z informací agentury EUAA, neziskové organizace Škola prizyvniků, Finské migrační služby a z poznatků získaných prostřednictvím výzkumného rozhovoru s ruskou lidskoprávní organizací. Soud nemá důvod o důvěryhodnosti ani vyváženosti těchto zdrojů pochybovat.
33. Ačkoliv byl žalobce předvolán k podání informací před odvodovou komisí, nelze z dostupných podkladů dovodit, že by mu s ohledem na značný časový odstup hrozil v případě návratu do Ruska postih za to, že se ke komisi již X. nedostavil. Žalobce se navíc nachází ve věku, u něhož lze podle informací o zemi původu očekávat snížený zájem státu o jeho zařazení do služby. Z podkladových zpráv vyplývá, že hlavním zdrojem doplňování ozbrojených sil jsou vojáci základní vojenské služby, kteří jsou následně převáděni na profesionální vojáky prostřednictvím vojenských kontraktů. Významnou roli hrají také Rusové a cizinci motivovaní finanční odměnou. Zprávy současně neuvádějí, že by se Ruská federace nacházela v situaci, kdy by byla nucena verbovat starší občany jako klíčový zdroj pro vedení války na Ukrajině.
34. Ze zprávy naopak vyplývá, že mobilizace jako forma rekrutování nových vojáků není v posledních letech využívána. Rusko systematicky nevyhledává osoby, které na příkaz k mobilizaci z roku 2022 nereagovaly. V letech 2023 ani 2024 neexistují zprávy o zmobilizovaných osobách. V létě roku 2023 se pouze objevila informace o tom, že v rámci mobilizace byly osoby povinny dostavit se k aktualizaci údajů ve vojenské evidenci, avšak nic nenasvědčuje tomu, že by tyto osoby byly nasazeny do válečných operací.
35. Soud uzavírá, že se žalovaný v souladu s požadavky zrušujícího rozsudku otázkou mobilizace zabýval v rozsahu dostatečném pro posouzení žalobcovy obavy z možného odvodu. Ztotožňuje se rovněž se závěrem, že pravděpodobnost žalobcova odvodu je v kontextu zjištěných informací natolik nízká, že nemůže odůvodnit udělení mezinárodní ochrany. Žalobce současně ve své žalobě neuvedl žádné další informace či zdroje, k nimž by měl soud přihlédnout, ani nezpochybnil žádnou konkrétní skutečnost obsaženou v citovaných podkladech. V této souvislosti namítal pouze nedostatečné zhodnocení možného postihu za neuposlechnutí povolávacího rozkazu a tvrzení, že smluvní kontrakty nejsou jediným způsobem náboru nových vojáků. Jak však vyplývá z výše citované části napadeného rozhodnutí, žalovaný se otázkou postihů za neuposlechnutí povolávacího

rozkazu zabýval, a dostupné informace neuvádějí, že by mobilizace představovala významný způsob náboru smluvních vojáků, jak žalobce naznačuje.

36. Žalobní argumentace se v převážné části soustředila na zpochybnění závěrů o nevěrohodnosti, ačkoliv se žalovaný touto otázkou v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval. Soud proto nevidí důvod, proč žalobce ve své žalobě rozporoval závěry, které nebyly předmětem posouzení správního orgánu. Tuto námitku proto nepovažuje za přílehlavou ani důvodnou.
37. S odkazem na podklady založené ve správním spisu žalobce tvrdil, že mu po návratu do Ruska hrozí újma ze strany soukromé osoby a že se v důsledku korupce v řadách státních orgánů nemůže na tyto orgány obrátit s žádostí o pomoc. Ze správního spisu však soud nezjistil, že by se žalobce v průběhu správního řízení, byť jen náznakem zmínil o riziku vážné újmy způsobené soukromou osobou či o nemožnosti domoci se ochrany před touto újmou ze strany státu, přičemž v žalobě daný aspekt nijak nerozvedl. Uvedenou námitku proto soud považuje za nepřilehlavou a nedůvodnou, neboť postrádá jakýkoli racionální základ v nyní projednávané věci a není podložena žádnými tvrzeními ani důkazy, které by byly v řízení uplatněny.
38. Soud nesdílí přesvědčení žalobce, který žalovanému vytkl absenci posouzení nebezpečí vážné újmy. K otázce rizika vážné újmy se žalovaný v napadeném rozhodnutí vyjádřil. Na základě shromážděných podkladů dospěl k závěru, že v Rusku nedochází k výkonu trestu smrti. Ve světle článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod vyložil pojem „nelidské nebo ponižující zacházení či trest“ a aplikoval jej na žalobcův azylový příběh. S přihlédnutím k podstatným skutečnostem, zejména k dosavadní absenci trestního stíhání žalobce, žalovaný uzavřel, že mu taková hrozba ze strany ruských státních orgánů nehrozí. Následně žalovaný zopakoval závěry, které uvedl již při posuzování otázky pronásledování, a analogicky dovodil, že žalobci nehrozí vážná újma ani v souvislosti s případným povoláním k výkonu vojenské služby v ruské armádě, neboť je nepravděpodobné, že by byl takovému povolání skutečně vystaven.
39. Z těchto důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
40. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 22. května 2026

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce